

27^e ZONDAG DOOR HET JAAR A 2020

Lezingen: Jesaja 5, 1-7; Filippenzen 4, 6-9; Matteüs 21, 31-43

Het komt, beste mensen, in ons beschaafd en welvarend land regelmatig voor, dat degenen, die bezig zijn met hun taak van dienstverlening aan de samenleving, agressief benaderd worden. Er zijn speciale gelegenheden waarbij dit gebeurt zoals de overgang van oud naar nieuw, maar ook bij handhaving door politie en boa's (zoals nu in coronatijd), bij vredesmissies van militairen, zelfs als ambulancepersoneel zijn werk doet. De oorzaak kan gelegen zijn in een diep gevoel van aangedaan onrecht, bv. door vervalste verkiezingen; een oorzaak van agressie kan ook gelegen zijn in de frustratie van mensen, die niet tot hun recht komen vanwege hun beperkte mogelijkheden en zich in de steek gelaten voelen. De oorzaak kan echter ook gelegen zijn in het niet kunnen verkroppen dat anderen het voor het zeggen hebben, de macht in handen hebben, terwijl zij zelf de baas willen zijn en willen doen wat hen in de zin komt. Dat wat goed en recht is gebeurt, is onder mensen lang iet altijd vanzelfsprekend. Er zijn mengmaal krachten, die dat tegenwerken.

Dat verschijnsel komt ook Matteüs tegen bij de leiders van het volk van God in zijn tijd. Matteüs, Joods leerling van Jezus, voormalig belasting ambtenaar in dienst van de Romeinen. Vaak waren die ambtenaren corrupt en omdat ze in dienst waren van de bezettende macht, waren ze helemaal niet in aanzien. Jezus, in eerste instantie gezonden tot de mensen van zijn volk richtte zich echter ook tot de tollenaars en zondaars. Dat was niet naar de zin van de oudsten, Schriftgeleerden en farizeeën. Jezus vertelt hen dan de gelijkenis van de wijnbouwers, die de wijngaard van hun Heer beheren. Die eigenaar is God, de dienaren die mishandeld werden en gedood zijn profeten waar de wijnbouwers niet naar geluisterd hebben. De zoon is Jezus Christus, die de wijnbouwers, de leidinggevendenden dus, niet accepteren, aan wie ze zich vergripen en die ze ter dood brengen (Matteüs schrijft zijn evangelie na Jezus' dood). Daarbij is Jezus de Mensenzoon en Gods zoon, die uit de Wet van Mozes de kern weer naar oven haalt, de geboden van de liefde tot God en medemens. Men mocht toch verwachten dat Hij met ontzag beluisterd zou worden. Dat gebeurt dus niet. Het gaat bij degenen die het in Jezus' tijd voor het zeggen hebben om de macht, om hun aanzien, om hun overwicht over de geloofsgenoten van hun tijd. Terwijl tollenaars en zondaars het bevrijdende woord van Jezus aannemen en zich bekeren, blijven zijn tegenstanders halsstarrig en staan hem naar het leven. Welnu, de man door de wijnbouwers gedood is de gezalfde van God; of de steen die de bouwlieden hebben verworpen, is hoeksteen geworden.

De gelijkenis is ook leerzaam voor ons. Wij hebben Jezus manier van leven aangenomen als heilzaam. Naar Jezus' woord moeten we, als we de voornaam willen zijn dienaren zijn. De opdracht tot liefde voor God en medemens helpt ons om instincten van zelfbehoud en macht te beheersen en dat mensen, dienstbaar aan de samenleving niet worden gehinderd. De voorschriften in de kerk moeten ertoe dienen om het gebod van de liefde voor God en medemens te ondersteunen. Alle gebruiken en rituelen alle voorschriften moeten ertoe dienen om ons tot elkaar en tot God te brengen. De 'wijnbouwers' in de wijngaard van de Heer moeten beseffen

dat ze dienaars zijn, beheerders en geen eigenaars, geen bazen. Wij allen
zijn geroepen/aangesteld om in Godsnaam de mensen en de wereld die
ons zij toevertrouwd te dienen. Amen AR